

ges. Jeg skal endnu tilføie, at Udtrykket „almindelig Brugsret“ forekommer mig at være uklart, og at altsaa Paragraphen kun er stiftet til at avle Tratte, men ikke til at forebygge den.

Drejer: Jeg tillader mig dog at troe, at § 8 kan have sin Betydning, og maaskee sin nyttige Betydning, som et Slags Vidnesbyrd om, at man dog i Grunden anseer det som det Naturligste, at Jagtretten følger Brugen af Jorden.

Ordføreren: Jeg vil blot med Hensyn til hvad den ærede femte Landssthingsmand for første Valgkreds (Ørsted) har yttret angaaende Slutningen af § 7, tillade mig at yttre, at Udvalget vil nærmere tage denne Bemærkning under Overveielse, hvorom da det videre Fornødne vil kunne finde sin Plads ved 3die Læsning.

Indenrigsministeren: Jeg vil blot tillade mig at fremhæve, at, fordi Anordningen gaaer ud fra, at Jagtretten skal søges forenet med Eiendomsretten, hvor den ikke endnu er det, og at den for Fremtiden ikke vedblivende skal kunne stilles fra Eiendomsretten, derfor kan man dog ikke sige, at der er nogen Afvigelse fra Lovens Princip deri, at det antages, at vedkommende Eier i mange Tilfælde vil være fuldkommen villig til at afstaae, og vedkommende Bruger, som erhverver Brugen over Eiendommen, og saa fra sin Side ved Indgaaelse af dette Forhold kan ønske at erhverve Jagtretten. Da det kun er som Brugsret, at han faaer Jagtretten, saa er, naar Forholdene opfattes saaledes, denne Ret ingenlunde stilt fra Eiendomsretten, og, naar Brugsretten ophører, er Jagtretten atter i Eierenes Hænder, og han kan vælge, om han ved en ny Overdragelse atter vil overlade den til Brugeren, eller ikke. Altsaa er Lovens Hovedformaal, at consolidere Jagtretten ved Eiendommen og fremdeles at holde den forenet med Eiendomsretten, paa ingen Maade tilsidefat ved at optage § 8. Derimod er § 8 unægteligt en Indrømmelse af, at i mangfoldige Forhold kan det være det, som bedst turde stemme med begge Parters sande Lær, naar Eieren overdrager Jagtretten til-

ligemed Brugsretten. At der skulde være noget Tvetydigt i det Udtryk: „almindelig Brugsret over Eiendommen“, kan jeg ikke antage. Det sigter selvfølgelig til Den, som erhverver den egentlige Nytte og Brug af Eiendommen, som alene faaer Brugsret til Eiendommen, saa at jeg ikke troer, at det vil kunne give nogen væsentlig Anledning til Tvist. Det er derimod ganske vist, at, naar Paragraphen ikke staaer der, ligger det i Forholdenes Natur, at Brugeren ikke vil erholde Jagtretten med Brugsretten. Man kan jo ikke af de indgaaede Contracter, naar der ikke er et udtrykkeligt Lovbud derfor, udlæde meer, end der ligger i Ordene, og altsaa, naar alene Brugsretten er overdragen, og denne Lovbestemmelse, hvorom Taleren er, ikke eksisterer, vil Brugeren ikke faae Jagtretten med. At denne Lovbestemmelse som declaratorisk Lovbestemmelse ikke behøves, forekommer mig ikke at være nogen Grund til at modsætte sig den, og jeg troer, at, naar man vil overveie, om den er ønskelig eller ikke ønskelig, bør man have for Øie, om der er noget Uretfærdigt i den, og om den i det praktiske Liv vil medføre noget Gavn. At den ikke er uretfærdig ligger deri, at, naar det engang er udtalt som Lov, maa Vedkommende vogte sig selv for Skade og iagttage det Fornødne for ikke at blive af med Jagtretten. Lovgivningen iagttager alle mulige Retfærdighedshensyn, naar det overlades Eieren at gjøre med Sit, hvad han vil; men, naar han forsømmer at forbeholde sig Jagtretten, kan han ikke klage over, at han mister den, ialtsald kan han kun klage over sig selv. Og at det for Livet i mange Tilfælde er det Unseligste, at Brugeren faaer Jagtret, skulde jeg dog tillade mig at formene, thi det er jo netop den Maade, hvorpaa disse Collisioner, som ellers letteligt opstaae imellem den Jagtberettigedes og Brugerenes Interesse, allerbedst vil kunne undgaaes. Men dette troer jeg aldeles ikke kan gjøres gjældende mod Lovudkastets Princip; man kan meget gjerne erkende, at det er det Unseligste for alle Vedkommende, om man kunde indrette Forholdet saaledes, at de to forskjellige Rettigheder factisk faldt sammen; men deraf følger dog ikke, at man skulde indrømme, at disse to Rettigheder retteligt ere uadskillelige fra hinanden.